

„Pojdi, greva na potok, da izmijeva, pa bo kmalu dobro,“ mu nasvetuje Tinče. In res jo popihata na potok in zmivata.

Slavčkova roka je jela otekati. Rana se je odprla in je zijala, kot bi mu hotela očitati greh.

Preočitna je bila Slavčkova rana, da bi jo mogel zakriti pred starši. Objokan je bil ves, in mati so ga vprašali že oddaleč, kaj mu je.

To je bilo vršanja pri Kožuhovih! Oče so segli na polico po palico. Tam v kot je moral poklekniti Slavko in čakati, dokler se ga niso usmilili oče s palico in mu jih naložili par na hlače.

Tedaj šele so stopili k Slavkotu mati z obvezo in mu obvili ter namazali rano.

Naj vam povem, da se je vsled materine skrbnosti Slavčku rana kmalu zacelila.

Z rano se je Slavčku zacelila tudi želja po orožju. Krepko je odmevalo tudi v Pijunovi hiši, ko so jih oče naštevali domačemu Tinčetu. Kisal se je, prosil in obljubljal, da ne bo nikoli več vzel ničesar iz očetove omare.

Oba sta se poboljšala: Tinče in Slavko. Danes nič več ne želita nevarnih igrač. Slavčka spominja na nesrečni dan zarez na roki, ki se mu še danes pozna; Tinčeta pa nad vratmi viseča leskovka, ki je najboljše zdravilo za razposajence in za neubogljivce.

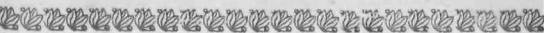
Vukovoj.

Pridna Pavlika.

Čela gospodinja je bila Oblakova Pavlika. Edina hčerka — se je kaj rada držala matere in se potila rada vsakega gospodinjskega dela, bodisi v hiši ali v kuhinji, bodisi na dvorišču ali v drvarnici, pri perutnini ali pri drugih živalih.

Pridna doma. je bila tudi pridna v šoli, pridna za domače delo in pridna za učenje. Ljubljenka svoje

matere, ljubljenska svoje učiteljice. Toliko daril kot Pavlika ni nihče odnesel iz šole.

Ker je vedno rada delala in se mnogo gibala zunaj hiše v čistem zraku, je bila zdrava kot riba; njena okrogla lica so bila živahna in rdeča kot vrtnica.

Pavlika pa ni delala samo to, kar je lahko in prijetno, temveč lotila se je rada tudi težjega in neprijetnega dela, ako je bilo treba, in so želeli ali ukazali mati.

Tako jo vidimo danes ob prvem jutranjem svitu na dvorišču z mogočno brezovo metlo v rokah. Res je, da jo zebe v ročice; da jih, vse rdeče, izkuša ogreti z gorko sapo — pa to je ne plaši, da bi se umaknila od svojega dela in jo pobrala za gorko peč. Ona hoče dovršiti svoje delo, potem šele gre v hišo.

Droben sneg je namreč naletaval vso noč, in belozasuto je bilo po dvorišču. Nobena stezica se ni poznala, ne h kuram, ne k pujskom, ne v hlev in ne v drvarnico — in vendar je treba vsako jutro obiskati čopke in grahke, napasti ščetinarje, nakrmiti kravice in teličke, in tudi v drvarnico, je treba stopiti, da se dobro založi pod kotlom in v peči.

Kdo pojde napraviti stezice na dvorišče? Kdo pojde? Pavlika pojde! Ali pojdejo mamica, ki jih tako rado zebe v noge? Tudi bi si zmočili v snegu svoje mehko, suknjeno obuvalo. Pavlika pojde; Pavlika ima novo trdno obuvalo, ki ga ne premoči sneg.

Vse je naredila Pavlika. Šele potem je šla v kuhinjo k materi. Dobro je pocepotala pri vratih in otrešla sneg in ž njim tudi mraz. Dobro je dela njenemu telescu blagodejna gorkota, dobro; pa še mnogo boljše so dele njenemu srcu materine besede: „Si že pridna, Pavlika!“

Dobro, prav dobro je zalegel Pavliki tudi zajtrk. Šla je v šolo z veselo zavestjo, da danes ni samo jedla, temveč že tudi delala. Da, delo dela človeku veselje!

F. G.

